

בדיקת דופק فحص النبض Pulse check

גבריאלה וילנץ
דועא בסיס
משי קופלביץ'

חמש עבודות וידאו מוצגות במרחב הפתוח של גלריה חיצונית כברי. המחבר בין היצירות המוקרנות במסכים הוא הדרך המעודנת והערמונית שבה האמנות מפרשת את החיים. חצי שנה פועל האזור כולו במתכונת חירום. צפייה באמנות בעת זו מבקשת תנאים נוחים וחיבוק, לכן ספות ישיבה, שמיכה וכרית, מזמנות את הקהל לשבת ולהתבונן בנוחיות.

צבעי מים נוזלים, צבעוניות מרהיבה ודימויי ילדות אניגמטיים מרככים את אימת המלחמה והזיכרונות בסרטיה של משי קופלביץ'. עבודות הווידאו **סימני מים** ו-73, מוקרנות בלופ על מסך גדול ממדים.

האמנית משכללת שפה אמנותית שיש בה ממד של חלום. מחקר מעמיק מקדים לשלבי יצירתה. זיכרונות, חלומות, מחשבות, שיחות, טקסטים, סרטונים, קטעי וידאו, תשדירי חדשות, חומרים דוקומנטריים, פס קול ותחקיר ארכיוני אישי, נאספים בראש האמנית ומקדימים לשלבי ציור האנימציה והעריכה. הסרטים לשים את החומרים ומחברים אותם יחד, ותנועת הסרטים זורמת וזולגת מפריים לפריים. עבודת הציור העמלנית והרגישה מאפשרת להתבונן במציאות הקשה לעיכול, באבסורד שבחיים ובמלחמה. ולדברי האמנית, "תנודות בין מתח לשחרור במהלך הצפייה מאפשרות להתבונן בפצעים ובקונפליקטים ולחוות עונג, כאב, כעס, שמחה, עצב וצחוק. ניגודים שחיים בתוכנו במצבי קיצון."

משא החיים הכבד ומתח בין האדם, החומר והתנועה מתממשים ביצירה "21 קילו" של האמנית דועא בסיס. האמנית נושאת אבן שמשקלה 21 קילוגרמים. היא בוחנת כמה זמן הגוף יכול להחזיק אבן באוויר עד שכוחו הפיזי תש; כמה כוח סיבולת יש לגוף מול האבן; כיצד גוף נע בתנאים מגבילים וחסרי תנועה. דמות האמנית מבקשת תנועה בתוך הגבולות של שפת האמנות ולצד גבולות החברה והדת.

אצל גבריאלה וילנץ עולים הזיוף והאמת, משחקי תפקידים, התמודדות עם קונפליקטים וצורך במבוגר אחראי שיפתור את הסיבוך. בווידאו **פתרון סכסוכים** נראה משחק דמיון של ילד ובו שתי מכוניות נלחמות ואחת פוגעת בשנייה. משחק הדמיון מאפשר לילדים להתאמן בהתנהגות וגיבונים, על ידי העמדת פנים והתמודדות עם שאלות ואתגרים מחייהם האמיתיים. השיחה בעברית, וה"תסריט" משמש גם לכתוביות. כך מטושטש הגבול בין האמיתית למתוסרט ובין מה שקדם למה. האם האמנית נחלצת לעזרת בנה במתן פתרון. לדבריה, "הפתרון החלש והסתמי שיש לי להציע משקף את חוסר האונים שלי לנוכח קונפליקט, כוח ופגיעה."

בעבודת וידאו נוספת, **אמת או חובה בוואס**, עולים היחסים המורכבים בין ממסדים דתיים ל"רצועה" (רצועת המלונות של וגאס המוכרת בשל הפרובוקטיביות שלה וחוסר הגבולות שבה). בווידאו נראית כף יד דופקת בקצב על מגוון חומרים. הצילום המקורי נעשה ללא סאונד. הסאונד שהודבק לפעולת הדפיקה הוקלט במקום אחר, בדפיקה של כף יד על גבי חומרים ביתיים. האמנית שואלת שאלות על אמת וזיוף. על גבוה ונמוך. על זיוף לעומת חיקוי. על מציאות מסתווה ומתחפשת.

מקצב דפיקות כף היד אנלוגי לקול הפועם של הלב שאנו שומעים בגופנו בבדיקת דופק שגרתית. פעולה זו העניקה את השם לתערוכה כולה בהקשר לתקופה. הרצון לבחון את המציאות, את גבולות האדם והחומר, להקשיב ולשאול "האם עוד לא איבדנו את הדופק?" משותף לעבודות כולן.

אוצרים: שלומי חגי ותמר הורביץ ליבנה

גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
جاليري تشاركي يهودي عربي في الجليل

גלריה כברי - גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
מנהלת ואוצרת - תמר הורביץ ליבנה 054-7440954

בדיקת דופק فحص النبض Pulse check

גבריילה פילانتس
دعاء بصيص
מישי קوپيليفيتش

חמסה أعمال فيديو في الفضاء المفتوح في جاليري كابرې الخارجية. ما يربط بين الأعمال المعروضة على الشاشات هي الطريقة اللطيفة والمأكرة التي يُفسر فيها الفن الحياة. نصف سنة والمنطقة كلها في حالة طوارئ. مشاهدة الفن في هذه الفترة تتطلب ظروفًا مريحة وعناق، لذلك فإن الأرائك، الحرامات والمخدرات تدعو الجمهور للجلوس والمشاهدة بأريحية.

الألوان المائية السائلة، الألوان المذهلة والصور الصبائية الغامضة، تُخفف من رعب الحرب والذكريات في فيلمي ميشي كوپيليفيتش. عمل الفيديو علامات الماء و73، يُعرض بحلقة متكررة على شاشة كبيرة الحجم.

تُطور الفنانة لغة فنيّة وفيها بُعد الحلم. البحث المتعمق يسبق مراحل العمل الفنيّ. الذكريات، الأحلام، الأفكار، المحادثات، النصوص، الأفلام، مقاطع الفيديو، نشرات الأخبار، المواد الوثائقية، شريط الصوت والبحث الأرشيفي الشخصي، تتجمع في رأس الفنانة وتسبق مراحل التصوير الزيتي الأثمي والتحرير. تعجن الأفلام المواد وتربطها ببعضها البعض، وتندفق حركة الأفلام وتنزلق من إطار إلى إطار. يسمح العمل المضني والحساس للتصوير الزيتي بملاحظة الواقع الذي يصعب هضمه، عبثية الحياة والحرب. بحسب الفنانة فإن "التقلبات بين التوتر والتنفيس أثناء المشاهدة تجعل من الممكن ملاحظة الجروح والصراعات واختبار المتعة، الألم، الغضب، الفرح، الحزن والضحك. تناقضات تعيش داخلنا في الحالات المتطرفة".

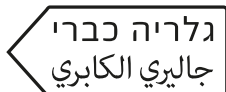
يتجسد عبء الحياة الثقيل والتوتر بين الإنسان، المادة والحركة في عمل دعاء بصيص 21 كيلو. حيث تحمل الفنانة حجر وزنه 21 كيلوغراما. وهي تفحص كم من الزمن يستطيع الجسد حمل الحجر في الهواء حتى تخار قواه الجسدية؛ ما مدى قدرة الجسد على التحمل مقابل الحجر؛ كيف يتحرك الجسد في ظروف مقيّدة تخلو من الحركة. شخصية الفنانة تطالب بالحركة داخل حدود لغة الفن إلى جانب قيود المجتمع والدين.

في أعمال غبريילה فيلانتس يظهر الزيت والحقيقة، لعبة الأدوار، مواجهة الصراعات والحاجة إلى شخص بالغ مسؤول لحل التعقيدات. في الفيديو حل الصراعات نشاهد لعبة الخيال لطفل حيث تتصارع سيارتان وتصطدمان ببعضهما. تتيح لعبة الخيال للأطفال التدرب على السلوكيات والأداب، عبر التظاهر ومواجهة أسئلة وتحديات من الحياة الحقيقية. تستخدم المحادثة بالعبرية في "النص" أيضًا للعناوين. هكذا يتم تمويه الحدود بين الحقيقي والمعرض في الفيلم وبين ماذا سبق ما. هل تهب الأم لمساعدة ابنها في الجواب. عن هذا تقول، "الجواب الهش والعرضي الذي يمكنني اقتراحه يعكس عجزني أمام الصراع، القوة والتعرض للأذية".

في عمل فيديو آخر بعنوان الحقيقة أو الجرأة في فيغاس، تظهر العلاقة المعقدة بين المؤسسات الدينية و"القطاع" (قطاع الفنادق في فيغاس المعروف باستفرازه وافتقاره إلى الحدود). في الفيديو نشاهد كف اليد تطرق بشكل إيقاعي على مواد متنوعة. تم التسجيل الأصلي بدون صوت. تم تسجيل الصوت الذي تم لصقه لعملية الطرق في مكان آخر، حيث تطرق اليد على مواد منزلية. تطرح الفنانة أسئلة حول الحقيقة والزيف. حول ثنائية الديني والعلماني. حول العالي والمنخفض. حول التزوير مقابل التقليد. حول واقع متخفي ويتنكر.

إيقاع ضربات كف اليد هو قياسًا لصوت نبضات القلب التي نسمعها في أجسادنا أثناء فحص النبض الروتيني. منح هذا الإجراء الاسم للمعرض بأكمله في سياق تلك الفترة. الرغبة في فحص الواقع، حدود الإنسان والمادة، والاصغاء والسؤال "ألم نفقد نبضنا بعد؟" هي المشترك لجميع الأعمال.

القيمان: شلومي حجاي وتمار هورفيتس ليشني

גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
جاليري تشاركي يهودي عربي في الجليل

גלריה כברי - גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
מנהלת ואוצרת - תמר הורביץ ליבנה 054-7440954